

- 4) Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Francuska, Republika Litewska, Węgry, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska, Republika Finlandii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Masterrind GmbH/Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-469/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Rozporządzenie (WE) nr 1/2005 — Ochrona zwierząt podczas transportu — Długotrwałe przewozy — Punkt 1.4 lit. d) rozdziału V załącznika I — Casy trwania podróży oraz okresy odpoczynku zwierząt podczas transportu — Transport bydła — Pojęcie wystarczającego okresu odpoczynku trwającego przynajmniej jedną godzinę — Możliwość kilkukrotnego przerwania transportu — Artykuł 22 — Opóźnienia podczas transportu — Rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i (UE) nr 817/2010 — Refundacje wywozowe — Wymogi związane z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu — Rozporządzenie nr 817/2010 — Artykuł 2 ust. 2–4 — Urzędowy lekarz weterynarii w miejscu wywozu — Sprawozdanie lub wpis w dokumencie stanowiącym dowód opuszczenia przez zwierzęta obszaru celnego Unii w zakresie przestrzegania lub nieprzestrzegania obowiązujących przepisów rozporządzenia nr 1/2005 — Niezadowalające wyniki przeprowadzonych kontroli — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Wiążący lub niewiążący charakter wspomnianego wpisu względem organu krajowego właściwego w zakresie wypłaty refundacji wywozowych]

(2016/C 350/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Masterrind GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Sentencja

- 1) Punkt 1.4 lit. d) rozdziału V załącznika I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 należy interpretować w ten sposób, że w ramach transportu drogowego zwierząt należących do wymienionych tam gatunków, w szczególności do gatunku bydła z wyjątkiem cieląt, po pierwsze, okres odpoczynku pomiędzy okresami przemieszczania może w zasadzie trwać dłużej niż jedną godzinę. Jeśli jednak ów czas trwania przekracza jedną godzinę, nie może on być taki, że w konkretnych warunkach, w których przebiega ów odpoczynek i transport rozpatrywany jako całość, stanowiłby on ryzyko zranienia lub niepotrzebnego cierpienia dla transportowanych zwierząt. Ponadto łączne czasy trwania podróży i odpoczynku, takie jak te przewidziane w pkt 1.4 lit. d) rozdziału V, nie mogą przekraczać 29 godzin, z zastrzeżeniem możliwości przedłużenia ich o 2 godziny dla dobra zwierząt zgodnie z pkt 1.8 tego rozdziału, i to bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 22 rzeczonego rozporządzenia w razie wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności. Po drugie, okresy przemieszczania, z których każdy wynosi maksymalnie 14 godzin, mogą zawierać jeden okres postoju lub kilka takich okresów. Owe okresy postoju powinny zostać dodane do okresów przemieszczania celem obliczenia całkowitego czasu trwania okresu przemieszczania sięgającego maksymalnie 14 godzin, na który się one składają.

- 2) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 817/2010 z dnia 16 września 2010 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do wymagań dotyczących przyznania refundacji wywozowych związanych z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu należy interpretować w ten sposób, że organ właściwy w zakresie wypłaty refundacji wywozowych dotyczących bydła nie jest związany wpisem umieszczonym przez urzędowego lekarza weterynarii w miejscu wywozu na dokumencie stanowiącym dowód opuszczenia przez odnośne zwierzęta obszaru celnego Unii Europejskiej, gdy zgodnie z tym wpisem obowiązujące przepisy rozporządzenia nr 1/2005 nie były przestrzegane w ramach transportu tych zwierząt w odniesieniu do nich wszystkich lub ich części.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 19.1.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Ordre des barreaux francophones et germanophone i in., Jimmy Tessens i in., Orde van Vlaamse Balies, Ordre des avocats du barreau d’Arlon i in./Conseil des ministres

(Sprawa C-543/14) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Ważność i wykładnia dyrektywy — Usługi świadczone przez adwokatów — Opodatkowanie VAT — Prawo do skutecznego środka prawnego — Równość broni — Pomoc prawna)

(2016/C 350/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Ordre des barreaux francophones et germanophone i in., Jimmy Tessens i in., Orde van Vlaamse Balies, Ordre des avocats du barreau d’Arlon i in.

Strona pozwana: Conseil des ministres

Przy udziale: Association Syndicale des Magistrats ASBL, Conseil des barreaux européens

Sentencja

- 1) Badanie art. 1 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w świetle prawa do skutecznego środka prawnego i zasady równości broni zagwarantowanych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie wykazało żadnego elementu mającego wpływ na ich ważność w zakresie, w jakim przepisy te nakładają podatek od wartości dodanej na usługi świadczone przez adwokatów na rzecz podmiotów, które nie korzystają z pomocy prawnej w ramach krajowego systemu pomocy prawnej.
- 2) Artykuł 9 ust. 4 i 5 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r., nie może być powoływany do celów oceny ważności art. 1 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112.
- 3) Artykuł 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez adwokatów na rzecz podmiotów, które korzystają z pomocy prawnej w ramach krajowego systemu pomocy prawnej, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, nie są zwolnione z podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.